

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 10. decembra 2020*

„Predhodno odločanje – Osebni podatki – Uredba (EU) 2016/679 – Člen 23 – Omejitev pravic posameznika, na katerega se podatki nanašajo – Velik finančni interes – Izvršitev civilnopravnih zahtevkov – Nacionalni predpisi, ki napotujejo na določbe prava Unije – Davčni podatki, ki se nanašajo na pravno osebo – Nepristojnost Sodišča“

V zadevi C-620/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) s sklepom z dne 4. julija 2019, ki je na Sodišče prispel 20. avgusta 2019, v postopku

Land Nordrhein-Westfalen

proti

D.-H. T., kot stečajnemu upravitelju družbe J & S Service UG,

ob udeležbi

Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, L. Bay Larsen, sodnik, C. Toader (poročevalka), sodnica, M. Safjan in N. Jääskinen, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Land Nordrhein-Westfalen M. Kottmann in C. Mensching, Rechtsanwälte,
- za nemško vlado J. Möller in D. Klebs, agenta,
- za češko vlado M. Smolek, O. Serdula in J. Vlácil, agenti,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

* Jezik postopka: nemščina.

– za Evropsko komisijo najprej H. Kranenborg, D. Nardi in K. Kaiser, nato H. Kranenborg, D. Nardi in F. Erlbacher, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. septembra 2020

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 23(1)(e) in (j) Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1, v nadaljevanju: SUVP).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med deželno Land Nordrhein-Westfalen in D.-H. T., stečajnim upraviteljem družbe J & S Service UG, zaradi zahteve za pridobitev davčnih podatkov v zvezi s to družbo.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 2, 4, 14 in 73 SUVP je navedeno:

„(2) Načela in pravila o varstvu posameznikov pri obdelavi njihovih osebnih podatkov bi morala ne glede na njihovo državljanstvo ali prebivališče zagotavljati spoštovanje temeljnih pravic in svoboščin posameznikov, zlasti njihovo pravico do varstva osebnih podatkov. [...]

[...]

(4) Obdelava osebnih podatkov bi morala biti oblikovana tako, da služi ljudem. Pravica do varstva osebnih podatkov ni absolutna pravica; v skladu z načelom sorazmernosti jo je treba obravnavati glede na vlogo, ki jo ima v družbi, in jo uravnotežiti z drugimi temeljnimi pravicami. Ta uredba spoštuje vse temeljne pravice in upošteva svoboščine in načela, priznana z Listino [Evropske unije o temeljnih pravicah], kakor so zajeta v Pogodbah, zlasti spoštovanje zasebnega in družinskega življenja, stanovanja in komunikacij, varstvo osebnih podatkov, svobodo misli, vesti in vere, svobodo izražanja in obveščanja, svobodo gospodarske pobude, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča ter kulturno, versko in jezikovno raznolikost.

[...]

(14) [...] Ta uredba ne zajema obdelave osebnih podatkov glede pravnih oseb in zlasti družb, ustanovljenih kot pravne osebe, vključno z imenom in obliko ter kontaktnimi podatki pravne osebe.

[...]

(73) Omejitve glede posebnih načel in pravic do obveščенosti, dostopa in popravka ali izbrisa osebnih podatkov, pravice do prenosljivosti podatkov, pravice do ugovora, odločitev, ki temeljijo na oblikovanju profilov, sporočanja o kršitvi varstva osebnih podatkov posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, in določenih s tem povezanih obveznosti upravljavcev se lahko uvedejo s pravom Unije ali pravom držav članic, če je to v demokratični družbi potrebno in sorazmerno

zaradi zaščite javne varnosti, vključno z zaščito človeškega življenja, zlasti pri odzivu na naravne nesreče ali nesreče, ki jih povzroči človek, preprečevanja, preiskovanja in pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem, ali kršitev etike za zakonsko urejene poklice, drugih pomembnih ciljev v splošnem javnem interesu Unije ali države članice, zlasti pomembnega gospodarskega ali finančnega interesa, vodenja javnih registrov iz razlogov splošnega javnega interesa, nadaljnje obdelave arhiviranih osebnih podatkov, da se zagotovijo specifične informacije v zvezi s političnim obnašanjem v nekdanjih totalitarnih državnih režimih, ali varstva posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali pravic in svoboščin drugih, vključno s socialnim varstvom, javnim zdravjem in humanitarnimi nameni. Te omejitve bi morale biti skladne z zahtevami iz [Listine o temeljnih pravicah] in Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin.“

4 Člen 1 te uredbe z naslovom „Področje uporabe“ določa:

„1. Ta uredba določa pravila o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in pravila o prostem pretoku osebnih podatkov.

2. Ta uredba varuje temeljne pravice in svoboščine posameznikov ter zlasti njihovo pravico do varstva osebnih podatkov.

3. Prosti pretok osebnih podatkov v Uniji ne sme biti omejen ali prepovedan iz razlogov, povezanih z varstvom posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov.“

5 Člen 4 navedene Uredbe, naslovljen „Opredelitev pojmov“, v točki 1 določa, da izraz „osebni podatki“ pomeni „katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom (v nadaljevanju: posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki); določljiv posameznik je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika“.

6 Člen 15(1) iste uredbe, naslovljen „Pravica dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki“, določa, da ima ta pravico od upravljavca dobiti potrditev, ali se v zvezi z njim obdelujejo osebni podatki, in kadar je tako, dostop do osebnih podatkov in informacije, ki so naštetje v tem členu.

7 Člen 23 SUVP, naslovljen „Omejitve“, v odstavku 1 določa:

„Pravo Unije ali pravo države članice, ki velja za upravljavca ali obdelovalca podatkov, lahko z zakonodajnim ukrepom omeji obseg obveznosti in pravic iz členov 12 do 22 in člena 34, pa tudi člena 5, kolikor njegove določbe ustrezajo pravicam in obveznostim iz členov 12 do 22, če taka omejitev spoštuje bistvo temeljnih pravic in svoboščin ter je potreben in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za zagotavljanje:

[...]

(e) drugih pomembnih ciljev v splošnem javnem interesu Unije ali države članice, zlasti pomembnega gospodarskega ali finančnega interesa Unije ali države članice, vključno z denarnimi, proračunskimi in davčnimi zadevami, javnim zdravjem in socialno varnostjo;

[...]

(j) uveljavljanja civilnopravnih zahtevkov.“

Nemško pravo

Davčni zakonik

- 8 Abgabenordnung (davčni zakonik, BGBl. I 2002, str. 3866) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: davčni zakonik), v členu 2a, naslovljenem „Področje uporabe določb o obdelavi osebnih podatkov“, določa:

„[...]

3. Določbe tega zakonika in davčnih zakonov o obdelavi osebnih podatkov se ne uporabijo, če neposredno ali v skladu z odstavkom 5 [tega člena] smiselno velja pravo Evropske unije, zlasti [SUVP].

[...]

5. Če ni določeno drugače, določbe [SUVP], tega zakonika in davčnih zakonov o obdelavi osebnih podatkov posameznikov smiselno veljajo za informacije, ki se nanašajo na določene ali določljive:

1. umrle osebe ali

2. korporacije, združenja oseb s pravno sposobnostjo ali brez nje ali premoženjske mase.“

- 9 Člen 32b davčnega zakonika, naslovljen „Informacije, ki jih mora zagotoviti davčni organ, kadar osebni podatki niso bili pridobljeni od posameznika, na katerega se ti nanašajo“, določa:

„1. Obveznost davčnega organa glede zagotovitve informacij posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, v skladu s členom 14(1), (2) in (4) [SUVP], poleg izjem, navedenih v členu 14(5) [SUVP] in členu 31c(2), ne obstaja tudi tedaj,

(1) če bi zagotovitev informacij,

(a) ogrožala ustrezno izpolnjevanje nalog, ki spadajo v pristojnost davčnih organov ali drugih javnih organov, v smislu člena 23(1), od (d) do (h), [SUVP] ali

[...]

in se mora zato interes posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, glede zagotovitve informacij umakniti. Smiselno velja člen 32a(2) [tega zakonika].

[...]“.

- 10 Člen 32c navedenega zakonika, naslovljen „Pravica dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki“, določa:

„1. Pravica dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, v razmerju do davčnega organa v skladu s členom 15 [SUVP] ne obstaja, če:

1. posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, ni treba zagotoviti informacij v skladu s členom 32b(1) ali (2) [tega zakonika],

2. bi zagotovitev dostopa nosilca davčnega organa ovirala pri uveljavljanju, izvajanju ali obrambi civilnopravnih zahtevkov ali pri obrambi proti civilnopravnim zahtevkom, ki se uveljavljajo proti njemu, v smislu člena 23(1)(j) [SUVP]; obveznosti davčnega organa glede dostopa v skladu s civilnim pravom ostanejo nespremenjene,

[...]“.

- 11 Člen 32e istega zakonika, naslovljen „Razmerje do drugih pravic dostopa do informacij“, določa:

„Če ima posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali tretja oseba v skladu z [Gesetz zur Regelung des Zugangs zu Informationen des Bundes (zakon o dostopu do informacij zvezne države)] z dne 5. septembra 2005 (BGBl. I, str. 2722) v različici, ki se uporabi, ali v skladu z ustreznimi deželnimi zakoni v razmerju do davčnega organa pravico dostopa do informacij, smiselno veljajo členi od 12 do 15 [SUVP] v povezavi s členi od 32a do 32d [tega zakonika]. Širše pravice do informacij o davčnih podatkih so v zvezi s tem izključene. Člen 30(4), točka 2, se v zvezi s tem ne uporablja.“

Zakon o insolventnosti

- 12 Člen 129(1) Insolvenzordnung (zakon o insolventnosti) z dne 5. oktobra 1994 (BGBl. 1994 I, str. 2866) v različici, ki se uporablja za spor v glavni stvari, določa:

„Pravna dejanja, ki so bila opravljena pred uvedbo postopka zaradi insolventnosti in postavljajo insolventne upnike v slabši položaj, lahko ‚Insolvenzverwalter‘ (stečajni upravitelj) izpodbija pod pogoji iz členov od 130 do 146.“

Zakon o prostem dostopu do informacij

- 13 Gesetz über die Freiheit des Zugangs zu Informationen für das Land Nordrhein-Westfalen (zakon o prostem dostopu do informacij za deželo Severno Porenje - Vestfalija) z dne 27. novembra 2001 v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: zakon o prostem dostopu do informacij), v členu 2, naslovljenem „Področje uporabe“, določa:

„1. Ta zakon se uporablja za upravne dejavnosti javnih organov [...]. Za namene tega zakona je javni organ vsak organ, ki opravlja naloge javne uprave.

[...]“.

- 14 Člen 4 navedenega zakona, naslovljen „Pravica do informacij“, določa:

„1. Vsaka fizična oseba lahko v skladu s tem zakonom proti organom iz člena 2 uveljavlja pravico do dostopa do uradnih informacij, ki jih ima organ.

2. Če obstajajo posebni pravni predpisi o dostopu do uradnih informacij, zagotavljanju informacij ali odobritvi do vpogleda v spis, imajo ti prednost pred predpisi tega zakona. Dolžnost varovanja zaupnosti se v okviru tega zakona ne uporablja.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 15 D.-H. T. v vlogi stečajnega upravitelja družbe nemškega prava J & S Service je na podlagi člena 4(1) zakona o prostem dostopu do informacij davčno upravo zaprosil za davčne podatke o tej družbi, da bi preučil možnost vložitve zahtevkov za izpodbijanje pravnih dejanj v okviru postopka zaradi insolventnosti.

- 16 Ti podatki so se nanašali na izvršilne ukrepe, ki bi lahko bili sprejeti zoper družbo J & S Service, na že uvedene izvršilne ukrepe, na prejeta plačila ter na datum, na katerega so se davčni organi seznanili s položajem insolventnosti navedene družbe. D.-H. T. je zahteval tudi izpiske računov v zvezi z vsemi davki in dajatvami za davčna obdobja med marcem 2014 in junijem 2015.

- 17 Ker je davčna uprava to zahtevo zavrnila, je D.-H. T. vložil tožbo pri pristojnem Verwaltungsgericht (upravno sodišče, Nemčija), ki je njegovi tožbi v bistvenem ugodilo.
- 18 Pristojno Oberverwaltungsgericht (višje upravno sodišče, Nemčija) je zavrnilo pritožbo zvezne dežele Land Nordrhein-Westfalen zoper prvostopenjsko sodbo. To sodišče je med drugim ugotovilo, da pravica do dostopa do informacij, ki se izvaja na podlagi zakona o prostem dostopu do informacij, ni bila odpravljena na podlagi posebnih pravil z davčnega področja in da zanjo ni podan noben razlog za izključitev.
- 19 Navedeno sodišče meni, da ker je bila v okviru postopka zaradi insolventnosti pristojnost razpolaganja z davčnimi informacijami prenesena na stečajnega upravitelja, je ta prenos zajemal tudi poslovne skrivnosti in davčne informacije, kolikor je potrebno za dobro upravljanje premoženja insolventnega dolžnika. Zato je bil D.-H. T., čeprav so bile zahtevane informacije zajete z davčno tajnostjo, kot stečajni upravitelj upravičen, da od družbe J & S Service zahteva vse informacije, ki so povezane s postopkom zaradi insolventnosti. Obveznost sodelovanja insolventnega dolžnika je zajemala tudi obveznost, da se davčna uprava odveže davčne tajnosti.
- 20 Dežela Land Nordrhein-Westfalen je pri Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) vložila revizijo zoper odločbo pristojnega Oberverwaltungsgericht (višje upravno sodišče).
- 21 Uvodoma to sodišče ugotavlja, da se SUVP v obravnavani zadevi ne uporablja neposredno, saj se postopek v glavni stvari ne nanaša na osebne podatke, ki se nanašajo na posameznika, v smislu člena 1(1) in člena 4, točka 1, te uredbe, niti na pravico do dostopa, podeljeno posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, v smislu člena 15 navedene uredbe. Po mnenju predložitvenega sodišča je pravica do dostopa, določena v zadnjem navedenem členu, pravica, ki jo ima posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ki ni del stečajne mase in torej ni zajeta s prenosom pooblastil upravljanja in razpolaganja na stečajnega upravitelja.
- 22 Vendar navedeno sodišče opozarja, da se je Sodišče za zagotovitev enotne razlage prava Unije že izreklo za pristojno za odločanje o predlogih za sprejetje predhodne odločbe, ki se nanašajo na določbe tega prava, v povsem notranjih položajih, v katerih se te določbe neposredno in brezpogojno uporabljajo na podlagi nacionalnega prava.
- 23 Ta pogoj pa naj bi bil v obravnavanem primeru izpolnjen, saj člen 2a(5) davčnega zakonika glede obdelave osebnih podatkov pravnih oseb napotuje na določbe SUVP.
- 24 V tem okviru se predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje o možnosti davčne uprave, da omeji dostop do davčnih podatkov davčnega zavezanca na podlagi člena 23(1)(j) SUVP, na katerega izrecno napotuje člen 32c(1), točka 2, davčnega zakonika.
- 25 Če bi se štel, da se davčna uprava lahko sklicuje na člen 23(1)(j) SUVP, bi predložitveno sodišče želelo izvedeti, ali pojem „uveljavljanje civilnopravnih zahtevkov“ iz te določbe zajema tudi obrambo zoper civilnopravne zahtevke.
- 26 Predložitveno sodišče v zvezi s tem navaja, da v nacionalnem pravu člen 32c(1), točka 2, davčnega zakonika izrecno vključuje obrambo proti zahtevkom civilnega prava, da bi se omejila pravica posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, do dostopa. Namen te določbe je zagotoviti, da se davčna uprava ne obravnava drugače kot drugi upniki ali dolžniki. Obveznosti obveščanja, ki so ji naložene, bi torej morale urejati le civilno pravo in bi morale biti podvržene pogoju, da je zahtevek za izpodbijanje pravnih dejanj v temelju upravičen ter gre le še za podrobnejšo določitev vrste in obsega zahtevka.

- 27 Nazadnje, predložitveno sodišče se sprašuje, ali nacionalna določba, ki omejuje pravico do dostopa iz člena 15 SUVP, da bi nasprotovala tožbam za izpodbijanje pravnih dejanj, ki se lahko vložijo v okviru postopka zaradi insolventnosti zoper davčno upravo, temelji na členu 23(1)(e) te uredbe.
- 28 V zvezi s tem to sodišče navaja, da je cilj člena 32c(1), točka 2, davčnega zakonika davčno upravo obravnavati enako kot druge upnike in dolžnike, kadar gre za civilnopravne terjatve, ter spodbujati redno in z zakonom skladno obdavčitev ter s tem varovanje davčnih prihodkov. Ti cilji bi lahko pomenili pomembne cilje v splošnem javnem interesu na proračunskem in davčnem področju v smislu člena 23(1)(e) SUVP.
- 29 Vendar je po mnenju navedenega sodišča nacionalni zakonodajalec s členom 32c(1), točka 2, davčnega zakonika uporabil omejitev iz člena 23(1)(j) SUVP. Zahtevani davčni podatki naj namreč ne bi bili zanimivi za same davčne terjatve, temveč za plačilne transakcije, ki se nanašajo na insolvenčno pravo, kot dejanja, ki se lahko po potrebi prekličejo na podlagi zakona o insolventnosti z dne 5. oktobra 1994 v različici, ki se uporablja za spor v glavni stvari.
- 30 V teh okoliščinah je Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je člen 23(1)(j) [SUVP] namenjen tudi varstvu interesov davčnih organov?
2. Če je odgovor pritrdilen, ali izraz ‚uveljavljanje civilnopravnih zahtevkov‘ obsega tudi obrambo davčnega organa proti civilnopravnim zahtevkom in ali so morali biti ti že uveljavljeni?
3. Ali določba člena 23(1)(e) [SUVP] zaradi varstva pomembnega finančnega interesa države članice na davčnem področju dopušča omejitev pravice dostopa iz člena 15 te uredbe za preprečevanje civilnopravnih zahtevkov za izpodbijanje pravnih dejanj v stečajnem postopku proti davčnemu organu?“

Pristojnost Sodišča

- 31 V skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, določenega v členu 267 PDEU, je le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, tisto, ki ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče, kadar se predložena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načeloma dolžno odločati (sodbi z dne 18. oktobra 1990, Dzodzi, C-297/88 in C-197/89, EU:C:1990:360, točki 34 in 35, ter z dne 14. februarja 2019, Milivojević, C-630/17, EU:C:2019:123, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 32 Vendar iz ustaljene sodne prakse prav tako izhaja, da mora Sodišče preizkusiti okoliščine, v katerih mu je nacionalno sodišče predložilo zadevo, da preveri, ali je zanjo pristojno (sodba z dne 16. junija 2016, Rodríguez Sánchez, C-351/14, EU:C:2016:447, točka 55 in navedena sodna praksa).
- 33 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se je Sodišče že velikokrat izreklo za pristojno za odločanje o predlogih za sprejetje predhodne odločbe glede določb prava Unije v primerih, v katerih dejstva v postopku v glavni stvari niso spadala na področje uporabe tega prava in so tako spadala v izključno pristojnost držav članic, vendar so se v državi članici te določbe prava Unije uporabljale na podlagi nacionalnega prava, ker se je to pravo sklicevalo na njihovo vsebino (sodba z dne 12. julija 2012, SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, točka 86 in navedena sodna praksa).

- 34 Taka pristojnost je utemeljena z očitnim interesom pravnega reda Unije, da se določbe, prevzete iz prava Unije, zaradi izogibanja razlikam pri razlagi v prihodnosti razlagajo enotno (glej v tem smislu sodbi z dne 18. oktobra 1990, Dzodzi, C-297/88 in C-197/89, EU:C:1990:360, točka 37, in z dne 12. decembra 2019, G. S. in V. G. (Grožnja javnemu redu), C-381/18 in C-382/18, EU:C:2019:1072, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 35 Vendar je pristojnost Sodišča omejena le na preizkus določb prava Unije. Sodišče v odgovoru nacionalnemu sodišču ne more upoštevati splošne sistematike določb nacionalnega prava, ki poleg tega, da se sklicujejo na pravo Unije, določajo obseg tega sklicevanja. Upoštevanje omejitev, ki jih je nacionalni zakonodajalec lahko določil za uporabo prava Unije za povsem notranje položaje, za katere se uporablja le na podlagi nacionalnega prava, spada na področje nacionalnega prava in zato v izključno pristojnost sodišč države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 18. oktobra 1990, Dzodzi, C-297/88 in C-197/89, EU:C:1990:360, točka 42).
- 36 V obravnavanem primeru je iz navedb predložitvenega sodišča razvidno, da se na podlagi napotila iz člena 2a(5), točka 2, davčnega zakonika določbe SUVVP, ki se nanašajo na obdelavo osebnih podatkov posameznikov, smiselno uporabljajo za pravne osebe.
- 37 Natančneje, člen 32b tega zakonika določa, da davčni upravi ni treba zagotoviti informacij, kadar osebni podatki niso bili pridobljeni od posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, če lahko te informacije ogrozijo pravilno izvajanje nalog, ki spadajo v njeno pristojnost ali v pristojnost drugih javnih organov, v smislu člena 23(1), od (d) do (h), SUVVP.
- 38 V skladu s členom 32c(1), točka 2, navedenega zakonika se posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ne more sklicevati na pravico do dostopa, ki jo ima v razmerju do davčne uprave na podlagi člena 15 SUVVP, če lahko predložitev zahtevanih informacij vpliva na uveljavljanje, izvrševanje ali obrambo civilnopравnih pravic, ki jih ima ta uprava zoper civilnopravne zahtevke v smislu člena 23(1)(j) te uredbe, ki se uveljavljajo proti njej.
- 39 Iz predloga za sprejetje predhodne odločbe je razvidno, da določbe davčnega zakonika iz postopka v glavni stvari napotujejo na člen 23 SUVVP z namenom ureditve obveznosti obveščanja davčne uprave in pravice do dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, v razmerju do te uprave, da bi se odpravil neugoden položaj, v katerem bi bila ta uprava v primerjavi z upniki zasebnega prava v okviru postopkov zaradi insolventnosti, in da bi se tako prispevalo k zaščiti davčnih prihodkov.
- 40 V sporu o glavni stvari je subjekt, na katerega se zahtevane informacije nanašajo, pravna oseba, in sicer družba v stečajju.
- 41 Kot pa je razvidno iz člena 1(1) SUVVP, ta uredba določa pravila o varstvu osebnih podatkov posameznikov in ne zajema podatkov, ki se nanašajo na pravne osebe.
- 42 Člen 23 te uredbe, za katerega razlago prosi predložitveno sodišče, ureja položaje, v katerih je s pravom Unije ali pravom države članice, ki velja za upravljavca ali obdelovalca, lahko omejen obseg pravic, ki jih imajo posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki in ki so opredeljeni kot določene ali določljive fizične osebe, ter obseg tem pravicam ustrežajočih obveznosti, ki so naložene upravljavcem.
- 43 V obravnavanem primeru se vprašanja za predhodno odločanje nanašajo na razlago člena 23(1) SUVVP v položaju, v katerem so se te določbe uporabljale za pravne osebe z namenom opredelitve obveznosti obveščanja, ki jih imajo javni organi na podlagi zakona o prostem dostopu do informacij.
- 44 Vendar določbe davčnega zakonika iz postopka v glavni stvari ne določajo zgolj uporabe določb SUVVP zunaj področja uporabe te uredbe, temveč spreminjajo njihov namen in obseg.

- 45 Čeprav določbe davčnega zakonika iz postopka v glavni stvari res izhajajo iz skoraj dobesednega povzemanja nekaterih določb SUVP, pa se namreč namen in okvir, v katerem je bila ta sprejeta, bistveno razlikujeta od namena in okvira nacionalne zakonodaje iz postopka v glavni stvari, saj je namen te uredbe zlasti zagotoviti spoštovanje temeljnih pravic, priznanih posameznikom, in hkrati uravnotežiti te pravice z nujnostjo varovanja drugih legitimnih interesov v demokratični družbi.
- 46 V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da je pojem informacij, ki se nanašajo na pravne osebe, strogo ločen od pojma osebnih podatkov posameznikov, kot ga opredeljuje pravo Unije. Pravica vsakega posameznika do varstva osebnih podatkov, ki se nanašajo nanj, je temeljna pravica, določena v členu 8(1) Listine o temeljnih pravicah. Zato morajo biti omejitve take pravice določene z zakonom, spoštovati morajo bistvo temeljnih pravic in svoboščin ter pomeniti morajo potreben in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za zaščito nekaterih javnih in zasebnih interesov, kot je opozorjeno v členu 23(1) SUVP. Informacije, ki se nanašajo na pravne osebe, pa v pravu Unije niso upravičene do primerljivega varstva.
- 47 Nemško pravo se tako dejansko ne sklicuje na varstvo osebnih podatkov posameznikov, ki je v pravu Unije urejeno s SUVP, temveč na pojem varstva osebnih podatkov pravnih oseb, ki je lasten nacionalnemu pravu. V teh okoliščinah se vprašanja za predhodno odločanje v resnici ne nanašajo na razlago določbe prava Unije, ki bi se, onkraj njenega področja uporabe, uporabljala na podlagi določbe nacionalnega prava, temveč na pojem nacionalnega prava, ki v pravu Unije nima ustreznice.
- 48 Drugič, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točkah 86 in 88 sklepnih predlogov, je namen člena 23(1) SUVP zagotoviti pravično ravnotežje med spoštovanjem temeljnih pravic posameznikov, na katere vpliva obdelava osebnih podatkov, in potrebo po varstvu drugih legitimnih interesov v demokratični družbi. Razlaga omejitev, ki jih določa ta člen, zato zahteva tehtanje med temeljnimi pravicami, priznanimi posameznikom, in interesi za varstvo, ki se s temi omejitvami uresničujejo.
- 49 Zato člena 23 SUVP ni mogoče razlagati brez upoštevanja dejstva, da je njegov poseben namen zagotoviti temeljne pravice posameznikov.
- 50 Določb navedene uredbe zato ni mogoče razlagati enako v zvezi s posamezniki in v zvezi s pravnimi osebami, katerih pravica do varstva podatkov ni bila opredeljena v SUVP. V nasprotju s tem, kar meni predložitveno sodišče, torej ni mogoče ugotoviti, da v obravnavanem primeru obstaja očiten interes za to, da Sodišče poda razlago teh določb, da bi zagotovilo enotno razlago navedenih določb.
- 51 V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da se določbe prava Unije, ki so bile predložene Sodišču v razlago, kot take uporabljajo na podlagi nacionalnega prava, pa čeprav zunaj področja uporabe te uredbe (glej po analogiji sodbo z dne 28. marca 1995, Kleinwort Benson, C-346/93, EU:C:1995:85, točka 19).
- 52 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba ugotoviti, da Sodišče ni pristojno za odgovor na vprašanja, ki jih je postavilo Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče).

Stroški

- 53 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Sodišče ni pristojno za odgovor na vprašanja, ki jih je postavilo Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) s sklepom z dne 4. julija 2019.

Podpisi